

14. Теренистът трябва да следи за логическата връзка в отговорите и за разминаване с други източници на информация. Ако се съмнява в нещо – трябва да се опита да се върне към него от друг ъгъл. Това обаче трябва да стане тактично: да не се спори и противоречи на респондента. Колкото повече се показва разбиране и симпатия, толкова повече информация ще бъде събрана.

15. Въпросите, свързани с миналия житейски опит, могат да предизвикат силни чувства, афектни настроения и болезнени спомени. Добре е по-личните въпроси, да се зададат в по-късен етап от разговора. Ако за събеседника е емоционално невъзможно да даде адекватен отговор, е добре да се изключи диктофона или да се смени темата, но в никакъв случай да не се оказва натиск.

16. Сухите и кратки отговори, нервната игра на пръстите или стъпалата издават, че респондентът е уморен или отегчен. В нормални условия, максимумът за едно интервю е час и половина до два часа. След края на интервюто, теренистът да не бърза да си тръгва. Ако е поканен – добре е да остане и да побъбри (сега е моментът в който ако желае, може да сподели нещо за себе си). Често пъти след интервюто респондентите споделят по-свободни мнения, премълчани нагласи представи и спомени. Те могат да бъдат записани като коментар след интервюто или респондентът да бъде помолен да ги разкаже в следваща среща.

17. След интервюто да се запишат възможно най-бързо коментарите на терениста за контекста на интервюто, характера на респондента, забележките, направени извън записа, както и хрумванията за нови въпроси в следващите интервюта. Да се транскрибира или поне прослуша възможно най-скоро записа, за да се провери неговото качество, както и адекватността събраната информация. Да се провери изчерпателността на демографските данни. Да се провери дали няма имена на лица или обекти, които трябва да бъдат съгласувани и изяснени от респондента.